

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Manna Animæ Sev Exercitium Facile Simul Et Fructuosum Illis, Qui Quoquo Modo Vacare Orationi Desiderant

Segneri, Paolo

Dilingæ, 1699

XIX. Qui converti fecerit peccatorem ab errore viæ suæ, salvabit animam eius à morte, & opertet multitudinem peccatorum. Jacob. 5. v. 20.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48281](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48281)

XIX.

Qui conuerſus fuerit peccatorem ab errore via ſua, ſalvabit animam eius à morte, & operiet multitudinem peccatorum. Jacob. 5. v. 20.

1. **C**onſidera, quàm horrendum malum ſit peccatum. *Eſt error via.* Sed cuius via? illius, quæ ducit ad Cœlum: & in hoc conſiſtit malum illud horrendum, quia ſi aberres à via, quæ ducit ad patriam tuam terrenam, poteris tamen aliam attingere civitatem humanam, amicam, benevolam, quæ te ſuſcipiat quamvis advenam. at ſi aberres à via, quæ te ducit ad patriam tuam Cœleſtem, periſti: non eſt, quò pervenias, præter Infernum. ô terram barbaram! *Vir, qui erraverit à via doctrinæ, in catu Gigantum commorabitur.* Prov. 21. v. 16. Ingreſſus in regionem Gigantum tantopere terruit Exploratores miſſos à populo Iſtaelico, ut omnino conſternati redierint dicentes: *Ibi vidimus monſtra quedam filiorum Enach, de genere Gigantum, quibus comparati quaſi locuſta videbamur.* Num. 13. v. 34. Jam verò quid erit appuliſſe in Inferno ad commorandum cum diabolis Gigantibus ob immanitatem, rabiem, ferociam, atrogantiam, quam ex illo tempore ſervarunt, quo non dubitarunt audaces bellum movere DEO: & eò tamen appellere neceſſe eſt, quicumque *erraverit à via doctrinæ*, ſive quæ fidem, ſive quæ mores concernit. Quid ad hæc dicis? an forte iniquè aberraſti à via: ſi erraſti, ſige greſſum,

& cogita, quàm ſit æquum tuam prius animam ſervare quam aliorum. Noli progredi in meditatione ſententiæ, hæc à S. Jacobo propoſita, quia non congruit tibi. an alios hortaberis, ut redeant in viam bonam, dum ipſe ab illa exorbitas? *Qui alium doces, te ipſum non doces.* Rom. 2. v. 21. Tu prius de reditu cogita, deſiſtendo ſaltem à malo exemplo hæcenus dato, tum alijs quoque dic, ut eò revertantur. *Qui audit, dicat veni.* Apoc. 22. v. 7.

2. **C**onſidera, quemadmodum, ſi ipſe viam incedas pravam, non poteris inde alios retrahere, ita ſpem eſſe, ut poſſis, ſi viam rectam inambules, atque adeò ut facias, curandum. tunc verò quis explicet, quantum facturus ſis boni, à morte proximum ſervabis. *Salvabis animam ejus à morte, & à qua morte?* à morte duplici, nempe quæ tollit animæ vitam duplicem Gratiæ, & Gloriæ. nec refert, quòd malum hujus mortis non appareat oculis Phantaſiæ, ſufficit apparere oculis fidei. *Quis in delicijs eſt, vivens mortuus eſt.* 1. Tim. 5. v. 4. Scire cupis, quid ſit animam vitâ ſua, hoc eſt, Deo eſſe deſtitutam? Vide, quid ſit corpus eſſe deſtitutum animâ. Animâ amiſſâ corpus non habet ullum motum, non colorem, non venuſtatem, non vigorem, aut ſubſiſtendi vim, & ſenſum

seolum ita tabescit, ut vel aërem infiltrat, & à se charissimos quosque avertat, ita omnino, & multò deterius, quàm credi possit animæ contingit, cum aliquando DEUM suum perdidit, nisi quòd corpus amissâ animâ mala sua non cognoscat, contra animâ amisso DEO si non quamprimum cognoscat, tunc cognitura sit, cum evigilabit è somno, ut ita dicam, quo tenetur oppressa. Tunc videbit, quid sit esse mortuam quoad jacturam DEI, quam fecit, & esse immortalem quoad sensum damnorum, afflictionis, furoris, rædij, desperationis, quæ illi tanta generat jactura. & tu non cognoscis, quid sit animam proximi à tali morte servare? *Salvabit animam ejus à morte.* Aliud hoc est, quàm esse Salvatorem, qualis fuit Othoniel, Josue, Gedeon, & alij similes, qui olim armis vitam corporibus asserabant suorum populorum. Istud est esse Salvatorem simillimum JESU Christo, qui verbo vitam animabus dedit. *Ascendent Salvatores in montem Sion.* Abd. 1. v. 21. Alij Salvatores stabant, ut ita dicam, in plano ad radicem Montis Sion, ut eum Christo custodirent, qui eo venturus erat ad erigendum solium suum, hoc est, Cathedram: *Ego autem constitutus sum Rex ab eo super Sion montem sanctum ejus, predicans præceptum ejus.* Pl. 2. v. 6. Isti eo ascenderunt JESUM comitati. *DEI enim sumus Adjutores.* 1. Cor. 3. v. 9.

3. Considera, quantumvis sola charitas fati stimulare deberet ad openi errantibus ferendam, atque ad eos re-

vocandos à via, quæ ducit ad mortem adèdò horrendam, voluit tamen DEUS, ut tua charitas non esset sine præcepto. Unde, qui corvetti fecerit peccatum ab errore via sua, testante DEO, non modò proximum servabit à morte, sed prætereà operiet multitudinem peccatorum, quæ ipse commisit, quæ iniquum commisit: quia, quantumvis in confessione nostra solùm dicatur *Peccatorum*, & non addatur *suorum*, id tamen ex communi sensu Interpretum fati intelligitur: & plures Patres id expresserunt, quando in suis epistolis hac usi sunt sententiâ, ut in plurimum admovent ad auxiliandum peccatorum. numquid hoc sumitur est peccatum: ecce impletum illud *ubi veniebat*: *Benedictio peris super nos veniebat.* Job. 29. v. 13. quia benedictum, quod facis proximo adèdò propinquo ruinæ, ad te redit. Verum est, sermonem esse posse de plerisque peccatis, cum dicitur: *Operiet multitudinem peccatorum suorum*, de præteritis scilicet & futuris. Præterita operiuntur quoad pœnam, quæ adhuc erit in flammis purgatorij solvenda. Præsentia operiuntur etiam quoad culpam, quia si fuerint lethalia, vult DEUS eo charitatis actu movere ad dandam gratiam illa derelictam, respiscendi, & sic modo, ut agant, directo obtinendi veniam. Et si fuerint venialia, DEUS illo actu movere ad ea etiam statim condonanda. *Ante omnia autem mutua in vobis est charitatem continuam habentis* quæ

charitas operit multitudinem peccatorum. 1. Pet. 4. v. 8. Saltem sperare potes, DEUM non puniaturum peccatis illis spiritualibus, quæ sunt adeo formidabiles. An nescis DEUM ob peccata venialia, cum multa fuerint, etsi non penitus in furore suo avertat vulnura, mille tamen private favoribus, quos aliàs exhiberet vel efficaciora ad se amandum præbendo auxilia, vel à tentationibus præservando, vel inter arumnas protegendo, vel orationis tempore solatia Spiritûs largiendo; Jam vero ob actum charitatis, quem exerces, dum proximo succurris, videtur Deus quasi non videre peccata illa venialia, quæ tamen insunt tibi, & sine comparatione meliùs te habet, quàm aliàs fuisses promeritus. Atque hoc imprimis videtur velle insinuare Apostolus, cum dicit: *Qui convertit peccatorem ab errore viae suæ, salvabit animam ejus à morte, & operiet multitudinem peccatorum.* Quamvis dici pariter potest, quod Justus (cujus proprium est alienæ sese impendere salutem) operiet multitudinem peccatorum suorum, quia illa emendabit, minuendo saltem numerum, multitudinem, ope Gratia, quam copiosissimam à DEO obtinebit, ut sanctus efficiatur, adeo, ut etiam ipse peccata habeat levia, multa non habeat. atque hoc est verè operiri peccata, quod obtinetur à DEO vi Gratia sanctificantis: *Operiisti omnia peccata eorum.* Ps. 84. v. 3. Quippe aliter nos operimus peccata nostra per actus charitatis; aliter DEUS operit per gratiam, quæ te red-

R. P. Pauli Segneri *Manna Anima.*

dit sanctum. Nos operimus actibus charitatis erga proximum quasi purpurâ, quæ regit equidem vulnera, ne moveant horrorem, sed relinquit DEUS operiri gratiâ quasi emplastro salutari, quod vulnera regit simul & sanat. *Beati, quorum remissa sunt iniquitates, & quorum tecta sunt peccata.* Ps. 31. v. 1.

4. Considera formam proximam, & ut ita dicam, immediatam alios à suis retrahendi erroribus haud dubiè illam esse, quæ consistit in prædicando, corrigendo, consulendo, docendo, & vel maxime bonum præbendo exemplum. Est tamen alia quædam remota, & ut ita loquar, mediata, quæ consistit in orando pro his, qui sunt intenti exercendæ proximæ. Unde vides non solum dicere Apostolum: *Qui converterit peccatorem ab errore viae suæ, salvabit animam ejus à morte, & operiet multitudinem peccatorum, sed etiam, qui convertit fecerit;* quia non omnes æqualiter se possunt impendere reducendis ad fidem, & morum probitatem errantibus, at omnes possunt saltem præstare auxilium reducendis, prout illi faciunt, qui ex litore prospectant nautas intentos jacendis à navi saxis, hastilibus, rudentibus in subsidium naufragantium, Deumque rogare, ut eorum secundet ardorem. *De cetero fratres orate pro nobis, ut sermo DEI curvat, & clarificetur sicut & apud vos.* 2. Thess. 3. v. 1. Imò cur non possis pro ipsis orare errantibus, & ut redeant, impetare à DEO? hic est modus eos reducendi

Eff fff cer-

certissimus, fortè etiam maximè meritorius. quippe qui conversionem peccatorum tractat cum peccatoribus, sæpe frustra laborat, qui eam tractat cum DEO juxta leges præscriptas, eam semper obtinet. Quam igitur excusationem habebis, si, cum ipse discursare non possis per juga Alpium ad revocandos innumeroserantes, qui

ad præcipitium properant, non roget DEUM, ut illis aperiat oculos ad illud cognoscendum ante vesperam, quando jam finito tempore redierit, aliud non superest, quam ut demerent in præceptis? *Orate pro invicem, ut salvemini, multum enim vales de precatio justis assidua.* Jac. 5. v. 16.

XX.

Rorate Cæli desuper, & nubes pluant Justum; aperiaturs terra, & germinet Salvatorem. Isa. 45. v. 8.

Considera illam beatam Terram, de qua loquitur Propheta, juxta genuinum & proprium sensum, aliam non esse, quam MARIAM, terram, de qua sine opera viri effloruit germen illud Divinum tantopere prius suspiratum ab Isaia, quando exclamavit: *Aperiaturs terra, & germinet Salvatorem.* Quo posito videbitur tibi paradoxum, quòd hoc utatur loquendi modo. quippe sit terra, de qua agitur, adeò fuit inviolata, ut vel in ipso partu tam esset clausa, quàm antè, quomodo potest petere eam aperiri? *Aperiaturs terra.* At non vides, cui illa erat aperienda? illi erat aperienda, qui ita exire poterat, ut relinqueret illasam. Fenestra dicitur aperta luci, cum remotis valvis sola manent vitra pellucida, quantumvis clausa aqua, aëri, & cunctis animalibus, quaerentibus transitum. & quare tunc dicitur aperta luci? quia nihilominus pene-

trare lux potest. Proinde cum Verbum Divinum carne indutum humanam pornerit penetrare Virginem Mariam claustrum, uti lux Crystallum, quin læderet: *Propter Sen non cavbo, donec egrediatur ut splendor ipsius ejus.* Isa. 62. v. 1. dici rectè potest illud ipsi fuisse apertum, quomodo exisset, cum satis constet, quomodo sit pervium virtuti alterius, dicitur illi aperiri. Nota igitur Prophetam non petere primo loco, ut Terra germinet, sed ut Cælum pluat: *Rorate Cæli desuper, & nubes pluant Justum: aperiaturs terra, & germinet Salvatorem;* quia primò Cælitus venire debet propitij influxus, deinde dare terra fructum suum. *Domini dabit benignitatem, & terra nostra dabit fructum suum.* Pl. 84. v. 13. Cuiusmodi terra clausa est, non quòd sit terra virginea, sed infecunda, arida, & omni destituta fructu devotionis. *Scire cupis.*